

MARTA FRANCOVÁ

(* 24. února 1945 v Praze, bytem v Praze)

Její hlavním oborem je malba – dosud uspořádala 27 výstav, dále na 250 akcí (vlastní kulturní, přednáškové, literární, hudební a taneční pořady včetně rozhlasového a televizního vysílání). Literární, publicistické a překladatelské činnosti se věnuje intenzivně posledních patnáct let.

*Je autorkou dvou sbírek poezie: **Barevné slunovraty** (2006) a **Motýlí doteky** (2009). Také napsala knížku pohádek a povídek **Opálový svět** (2009).*

*Je zastoupena básněmi v publikacích Literárního klubu Pegas Mělník: **Křídla** (2006), **Sborníček vítězných prací** (2006), **Vánoční pegasí poeťník** (2006), **Almanach jubilantů III** (2008), **Souznění** (2009), a v samostatné sbírce poezie v edici **Doteky** (2011). Rovněž její verše jsou v knize českých básníků **Stavitelé chrámu poezie** (2010). Získala již 18 různých ocenění z českých literárních soutěží, devět ocenění za úspěšné vystoupení a přednes a čtyři ocenění zahraniční.*

MEZI NEBEM A ZEMÍ

*Houpám se na srpku luny
vesmír mi hraje
na tibetské mísy hvězd
stříbrnou melodii ticha –
halím se do závoje
Mléčné dráhy
navlékám zbroj kalenou
žářem protuberancí
i ledem mrtvých planet
mám srdce komety
pulzující světlem
chci spálit ohněm lásky
tisíckrát popel zla
a zažehnout
duhu něhy
tam dole na Zemi –
jsem začarována do snu
o věčnosti duše
o věčnosti světů
o věčnosti času*

MORAVĚNKA

*Jak ono zlaté víno
se po slunečném kraji rozléváš a voníš
z dalekých dob si neseš pečeť slávy
a lid tvůj, svérázný a dobrý
širokou náruč bratřím otevírá.
A mluva tvoje měkká, někdy drsná
jak hnědá země, moře žlutých lánů.*

*Morava Velká, světlo boží nad ní
nás dodnes sílí mocným štítem víry
přes všechny bouře, zmatky, změny nové doby
si uchovala vlastní štědrou duši,
jež radost rozdává a baví se a tančí.*

SUTINY

*miluji trávu v sutinách
a pestré býlí, rudý vlčí mák
kde život skončil, jiný bují dál –
tam sedám jako pták,
jenž křídla osušil
zas k novým rozletům
a žehnám času za vše,
co mi dal i vzal*

DOŇA MARÍA

*Tvé temné obočí –
pták máchl křídly,
dal se v let.
tvé oči z plamenů,
jak hadí kůže pleť.
Tvá ústa rudý květ,
v něm skrytý jed
polibků, žhavých vět.
Tak krásná
je ta vonná černá růže.
Doña María!*

*Za mříží kláštera
v příšeří kostelnic
své útlé ruce spíná
a nesmí víc
ve světle voskovic,
jež na oltáři planou.
Umírá láskou Bohem nežehnanou,
jak luna září bledým zlatem líce,
a krásná je i v rouchu řeholnice.
Doña María!*